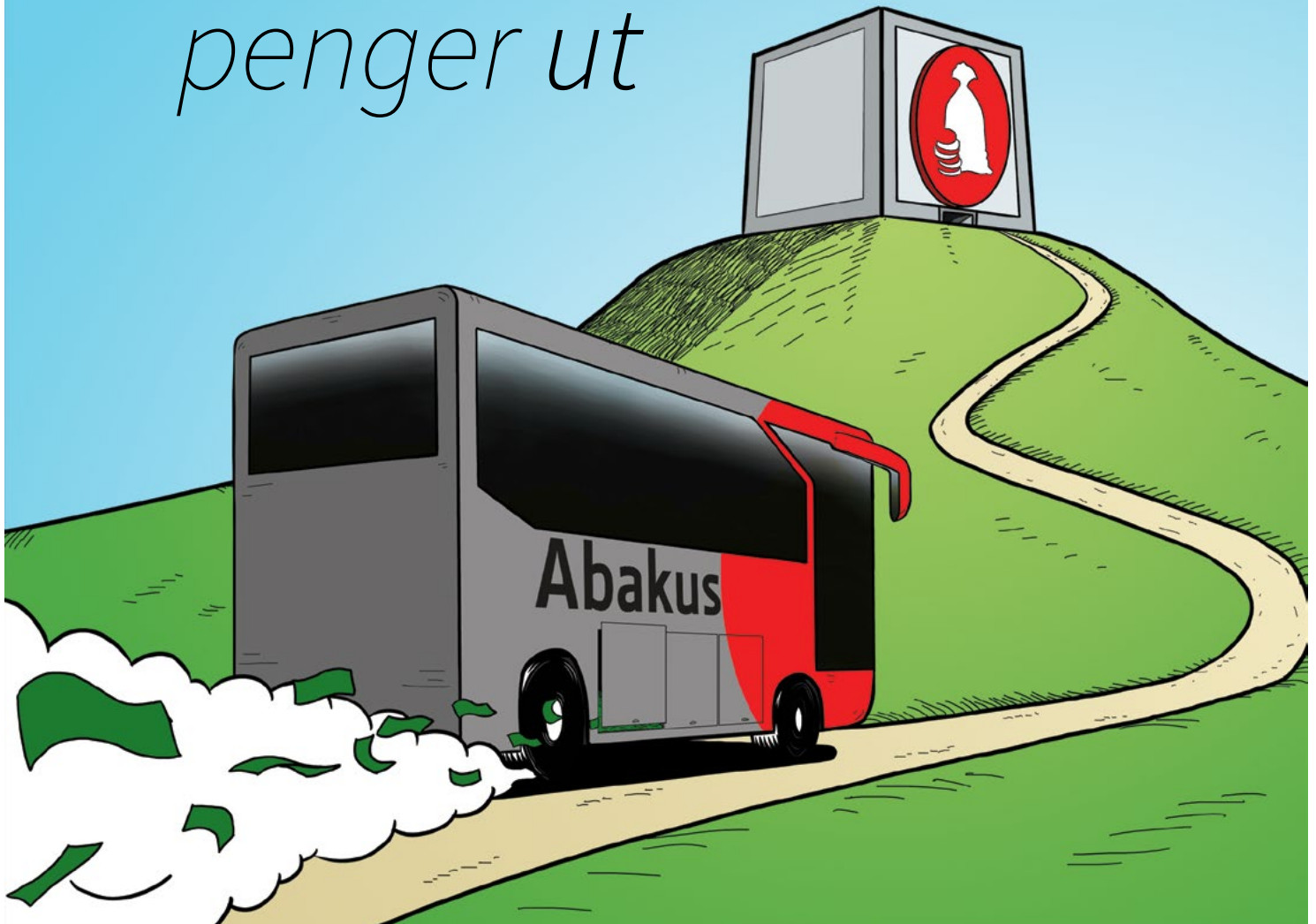

*Penger inn,
penger ut*

om readme

readme er gratis og blir skrevet for studenter ved data og komtek.

16. årgang nr. 2, 2015

redaksjonen

redaktør
mats byrkjeland

økonomi
stian steinbakken

layoutansvarlig
patrick skjennum

medvirkende
marit brendbekken rudlang
hans henrik grønsleth
ragnhild cecilie neset
trond moen al-kasim
stein-otto svarstøl
sandra skarshaug
ingvild oxaas wie
sigurd berglann
mikal bjerga
fredrik gram
gustav nore
ask jentoft

kontakt

e-post
readme@abakus.no

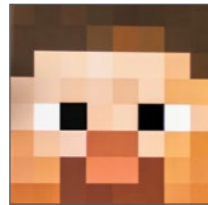
adresse
readme, abakus
sem sælands vei 7-9
7491 trondheim

nettutgave
readme.abakus.no

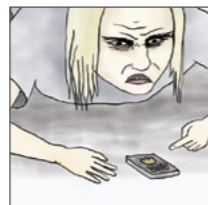
Hollywood og spill
Har det gått for langt?

4

Got wood?
... :3

14

Sove mer? Ja takk?
Slapp viljestyrke er roten til alt
vondt. Vi hjelper deg!

18

Leiar

Redaktør: Mats Byrkjeland

Kjære lesar. Det finst mykje rart eg kan skrive om i leiaren, men det er ikkje alltid lett å velje. Skal eg skrive om det som står i utgåva? Keisamt. Skal eg skrive om det merkelege véret i Trondheim? Nei. Skal eg skrive om gulrøter? Ja, det skal eg.

Gulrot har vore dyrka i over 2000 år, men kom først til Europa rundt 1300-talet, og til Norden på 1600-talet. Fargesterke, fiolette gulrøter vart først brukt som fargestoff. (Ja, du las riktig: fiolette gulrøter.) Først på 1800-talet vart det populært å dyrke dei oransje røtene me kjenner i dag. Gulrøter inneheld mykje fiber og vatn, har avførande verknad, og kan nyttast mot forstopping. Men i tillegg til å verke avførande, har den òg ein samantrekkande verknad, og kan

derfor òg vere bra mot diaré. Om du plagast med laus mage, rår NRK Livsstil deg til å prøve kokte gulrøter og kokt ris, samtidig som du drikk litt svart te. Så veit du det.

Apropos gulrøter, har du høyrte songen «Last Stop: This Town» av Eels? Eller viktigare: Har du sett musikkvideoen? Der vert ei gulrot vekt til live, ved å ta DNA frå eit av vokalisten sine hårstrå. Rota får så munn og auger, og syng med. Seinare får ho ein robotkropp, og kan vandre av garde, glad som ein laks. Songen handlar ikkje om gulrøter i det heile tatt, men er dedikert til vokalisten si avdøde søster.

Forresten, har du prøvd å lage potetstappe med gulrøter i? Det må du.

Tekst: Stein-Otto Svarstøl
Layout: Patrick Skjennum

På P15 finnes det mange datasaler, og på disse finnes det såkalte tynnklienter. Hvor mange bruker disse, og hvor nødvendige er de egentlig?

Våren 2013 ble kontoret vårt flyttet fra etasjen over Drivhuset i IT-bygget til P15. Både før og etter dette, har datasalene på P15 hatt et enormt antall tynnklienter – datamaskiner viss regnekraft ligger på NTNU sine servere. Disse er tilgjengelige for studenter som ikke har med seg egen datamaskin, og egentlig alle andre også. Skal du vise frem eller gjøre en øving, men sitter uten datamaskin? Ta deg en tynnklient.

Den gangen da Abakus-kontoret var i IT-bygget, ble datasalene nært sagt ikke brukt. Den gangen var de bare datasaler. I dag fungerer de derimot i større grad som arbeidsrom. Hvor mange bruker egentlig en tynnklient som tynnklient i dag, og ikke bare som et skilt for å indikere at de er studass? Spørsmålet er om datasalene på P15 fortsatt fungerer, og burde fungere,

Tjukt med tynnklienter

utelukkende som datasaler, eller om de egentlig er arbeidsrom.

Etasjeforskjeller

La oss se på tredje etasje på P15, og forskjellen mellom denne etasjen og fjerde. De to innerste salene i tredje etasje, Bober og Vips, har kun seks tynnklienter hver. De fungerer mer som arbeidsrom, kanskje spesielt for det som kalles «Programmeringslab», dette nye opplegget for våre håpefulle på første årstrinn. De to fremste salene i tredje etasje, nærmest heisen og Online-kontoret, Gobi og Moko, har derimot den samme fordelingen som i fjerde etasje. Reflekterer antallet tynnklienter måten salene blir brukt på? Nei, spør du meg, så spør jeg deg. Jeg kjenner til folk som benytter seg av tynnklientene til å jobbe på, men antallet som ikke bruker dem til nettopp dette er for meg langt større.

Behjelpelige IDI

Det vil vel være naturlig å spørre de som er ansvarlige for bygget og datasalene, hva de

tenker om arealbruken? Det var egentlig en ganske god idé. Hvem er da ansvarlige for disse arealene? Jo, IDI. Og hva sier IDI til alt dette? Det viser seg at IDI følger opp bruken av P15 ganske tett. På forespørsel fra **readme** kan de i et langt og godt svar fortelle at de stadig vurderer bruken av tynnklientene på P15, og hvordan rommene benyttes. Det er årsaken til at det for eksempel ikke lenger er tynnklienter på hver pult i fjerde etasje, og at enkelte av salene i tredje etasje har svært få klienter. Studentene kunne kanskje ønske at alle var borte, men samtidig kan ikke NTNU som institusjon kreve at du stiller med egen datamaskin. Derfor forblir tynnklientene våre «øvingsmaskiner».

Nei, P15 er, som livet selv, ganske spennende, og et mylder av inntrykk og mennesker. Én ting er sikkert: IDI har ikke satt noe i sten angående bruken av rommene. Hvordan vil datasalene være om fem minutter, eller ti år? Hvem vet, kanskje noen hos IDI?

... for spill skal jo være

realistiske, ikke sant?

Tekst: Fredrik Gram
Layout: Sigurd Berglann

Ubisoft og Naughty Dog er for tiden besatt av å koke i hop spill med realistisk grafikk og virkelighetsnære funksjoner. Med dagens teknologi kan man oppnå tilstrekkelig realisme i spill, og da er det dessverre lett for at interaktivitet og underholdning blir glemt.

Jeg sier ikke med dette at de moderne spillmotorene gjør oss en bjørnetjeneste; den stadig mer komplekse teknologien åpner for utallige kreative retninger som utviklere kan forme sine virtuelle verdener etter. Denne bruken gjenspeiles i for eksempel Minecrafts uendelige landskap eller gjennom nådeløse konfrontasjoner i Dark Souls. Men i motsetning til å være normen, er fantasifulle tilnærminger som disse heller unntakene.

Om intensjonen er å tøyne grensene for hva som er oppnåelig eller å innkassere mest penger, det

spiller ingen rolle. Hollywood er malen og målet for majoriteten av nye spillutgivelser: Historiene ledsages av gravalvor og eksplosjoner, omfanget til verdenene er tilsynelatende episk, karakterene innbefatter ubesmittet stemmeskuespill og handlingsmønster – alle sikre kjennetegn på en blockbuster er tilstede. Kun de filmatiske aspektene blåses opp i trailere og teasere, og på spillmesser er det ofte varemerket som prioriteres og vises, fremfor å demonstrere faktisk gameplay. Den nye æraen er godt i gang og alles oppmerksomhet rettes mot det imponerende antallet rykker i ansiktet til Solid Snake.

De vil egentlig lage film

Final Fantasy XIII har riktignok vært ute en stund nå, men det var her jeg for alvor begynte å legge merke til nedprioriteringen av gameplay. Square Enix har i spillserien alltid lagt mye arbeid i karakterutvikling og dramatiske scener, derimot aldri på bekostning

av interaktivitet – det er jo tross alt spill de lager. Men med Final Fantasy XIII ble filmsekvensene blåst opp så til de grader at man kunne lure på om bransjen måtte omdefineres. Dertil ble konseptet «auto-battle» introdusert: At spillet gjør de taktiske valgene for deg under kampsekvenser. Spilleren, om den kan kalles det lenger, ble robbet for verdifull interaktivitet i den hensikt å gjøre plass for historien – som, i likhet med så mange andre moderne spill, var dårlig skrevet og prydet med klisjéer.

Hollywoods nøye kalkulerte filmmanus er ment for forløp på halvannen til tre timer. Selvfølgelig oppstår problemer når på grensen til plagierte idéer skal tøyes over en spilletid på 10 – 20 timer. Spillunivers huser også betydelig større repertoarer på karakterer og subscenarier som skal flettes inn i historien, og det hele er dømt til å falle under sin egen vekt. Det blir for massivt, for rotete, for langdrøyd. Ulempene ved såkalt *hollywoodisering* har satt tydelig preg

på flere nylige utgivelser. Ta for eksempel The Order: 1886, hvor karakterene mangler særpreget og filmsekvensene raskt begynner å bære skamløse likhetstrekk. Overvekten av budsjettet er brukt på det filmatiske, og man sitter igjen med å skvise ut underholdning av generiske skuddvekslinger.

Likevel er story viktig for progresjon, og ofte smører den på ekstra lag med atmosfære. Utviklere som Bethesda Software danner også et klart skille mellom hovedhistorie og utforsking, så spilleren har mulighet til å skyve dramatiske filmsekvenser til side og boltre seg uforstyrret i de virtuelle lekeplassene. Jeg påstår ikke at lineære handlingsforløp er fullstendig galt, men det virker best når spilleren til enhver tid har mer eller mindre kontroll. I Bioshock for eksempel, har man ofte muligheten til å bevege seg selv i filmsekvensene: Jeg kan stå med ryggen til når Steinman presenterer sine groteske kirurgiske milepæler, og

det er *mitt* valg. Det er *jeg* som spiller – *ingenting* skal tvinges opp i ansiktet mitt.

Med mennesket som modell

Realismens preg gjenspeiles ikke bare gjennom story og koreografi; den setter også restriksjoner på gameplay. I nyere tid har utviklere kunnet animere karakterer gjennom sensorer festet på kroppene til virkelige personer, ofte skuespillere. Dette medfører riktignok menneskelignende bevegelser, men man må spørre seg selv om det nødvendigvis er en god ting. Mennesker er jo lite imponerende når det kommer til mobilitet og fysikk. Ja, det ser kult ut når karakteren min går opp trapper eller vender 180 grader, akkurat slik jeg ville gjort i virkeligheten, men dette medfører også kranglete spillkontroll. Tilsvarende er det pinlig lite underholdningsverdi i å bruke lang tid på å løfte en stige fordi den er tung. Virkeligheten innhenter meg i mediet som opprinnelig tillot meg å flykte fra virkeligheten.

I fare for å gjøre meg selv enda mindre populær, må jeg innrømme at jeg ikke liker Last of Us. Det er riktignok et velprodusert spill med vanvittige produksjonsverdier, men med mennesket som modell for absolutt alt man foretar seg er det ingen hemmelighet at progresjonen utarter seg staccato. Ikke bare er kontrollen stiv, men flyten avbrytes til stadighet for blant annet å manøvrere seg rundt vrakrester eller å klatre opp vegger. Unektelig realistisk, men det tilfører spillet ingen form for underholdning.

Det var ingen overraskelse at spillindustrien kom til å utvikle seg i denne retningen, og jeg kan huske å ha mottatt forandringene med iver. Det var mye lettere å leve seg inn i verdenene da de bar likheter med min egen. Men måtehold er ingen dyd blant parasitter – det er synd å se at spillbarhet overskygges fullstendig av realisme.

Land du IKKE visste du ville reise til

Tekst: Mikal Bjerga
Layout: Stian Steinbakken

Jeg har aldri satt fot i noen av landene som følger og for alt jeg vet er det helt horribelt å faktisk være der. Men som min far alltid sier: Enten så går det bra eller så får du en god historie.

Lykken er en penis

La oss starte med min personlige favoritt – Bhutan. Klemte inn mellom to av de største landene i verden, India og Kina, ligger lille Bhutan. Kina kan skryte på seg å være det mest folkerike landet i verden med over 1,3 milliarder mennesker og India ligger på en god andre plass med 1,2 milliarder. Bhutan? Mindre enn én million. Så, en pygmé blant kjemper; en liten, tilsynelatende ubetydelig flekk, omringet av stormakter og verdenskjente reisemål. Hvorfor i all verden skulle man ønske å dra dit? For å bli lykkelig, selvsagt.

Bhutan har blitt målt til å være det lykkeligste landet i Asia, og det er ikke uten grunn. Det

er det eneste landet i verden som måler fremgangen sin med *Gross National Happiness*, i motsetning til oss andre som synes at penger og bruttonasjonalproduktet er viktigst. Det ble introdusert av Bhutans fjerde konge på åttitallet og riket har en egen kommisjon for å sørge at politikken i landet bidrar til at folk blir mer lykkelige. Det fastslås blant annet i grunnloven at landet skal til enhver tid bestå av minst 60% skog og det er faktisk det eneste landet i verden som er et såkalt CO2-sluk – det tar opp mer CO2 enn det produserer.

Om dette ikke skulle være nok for deg så kan du alltså ta deg en tur på landsbygda og nyte synet av peniser så langt øye kan se. Greit, det er kanskje en overdrivelse, men å få syne på en tissefant i ny og ne skal ikke være for vanskelig. De har nemlig en tradisjon for å male det mannlige kjønnsorgan på bygninger som symbol for hell og for å drive bort onde ånder.

Man kan også komme over treutskjæringer eller fugleskremser i form av Ottars største frykt. Hva mer trenger man?

Ingen Kim, ingen kos

Fra *dicks* til diktator. Nestemann på lista er Nord-Korea, landet som er kjent for å være det mest lukkede og utilregnelige på kloden. Styrt av en maktgal diktatorfamilie, hvor de truer med å sprengte hele verden i filler annenhver uke og hvor ingen slipper ut og ingen slipper inn. *Feil*. I alle fall den siste delen. Å komme seg inn i Nord-Korea er lekende lett, så lenge du ikke tilfeldigvis kommer fra Sør-Korea. Vil du besøke en av kommunismens siste bastioner, trenger du bare å sende en visumsøknad per e-post og booke reisen gjennom en statsgodkjent reisebyrå. Velkommen til Nord-Korea.

Men hvorfor vil du reise dit? Tja. Det er i grunn et godt spørsmål. Det beste svaret er vel for å skryte: «Nord-Korea? Der har jeg vært.» Ellers må det være

for å oppleve hvor bisarr verden faktisk kan være. Dette er landet som er i år 104, da tidsregningen regnes fra Kim-Il Sung's fødselsdag, og hvor «forskere» har funnet en enhjørninghule. Mens du er der, vil du til enhver tid akkompagneres av to guider som passer på deg. Hvorfor to? Én ville vært nok til å holde øye med deg, men guidene må jo holde øye med hverandre også! Kort sagt, setter du pris på en surrealistisk opplevelse er dette definitivt noe for deg.

Rimelig fet øy

Den siste obskuriteten er i seg selv ikke utrolig spennende. Du kan ikke velte deg i penis eller propaganda her. Her smiler ikke folk øre til øre 24/7, som et resultat av genuin lykke eller fordi det lurer en eksekusjonspelotong bak nærmeste sving. Nauru – et lite øyrike i Stillehavet – er valgt ut fordi det er det minst besøkte landet i verden. I 2011 fikk øya rundt 200 besøkende. Tenk litt på det. Av syv milliarder mennesker, valgte bare 200 å besøke til

Nauru. Det tilsvarer mindre enn 0,00000003 % av verdens befolkning. Reiser du dit får du ikke bare fred og ro, bort fra alt som heter masseturisme, men også massivt med hipsterpoeng.

Det ikke uten grunn at så få besøker Nauru – de fleste vet ikke at det fins engang. Totalt bor det under 10000 mennesker der og det er det nest minste landet i verden, bare slått av Vatikanstaten. I tillegg er det det eneste landet i verden uten hovedstad. Det hjelper heller ikke at det bare er ett flyselskap som flyr dit og det skjer én gang i uken, men øya har absolutt sin sjarm. Det åpenlyse er strandlivet; Stillehavets øya garanterer deg vakre strender og krystallklart vann. Det finnes imidlertid en mer unik aktivitet du kan bedrive på Nauru, nemlig å ta en landsdekkende joggetur. Øya er ikke spesielt stor, som du kanskje har gjetten, og innbyggerne har likegodt bygget en vei rundt hele greia. Forholdene er altså optimale for å jogge rundt en hel nasjon, trolig for første og siste gang i ditt liv.

Noe annet positivt med Nauru er at folk der er feite. Skikkelig feite. De er faktisk de feiteste i verden. Det har blitt estimert at nesten 95% av befolkningen er overvektige. Hvorfor er dette positivt spør du? Nei, for nauruanerne er det kanskje ikke ideelt, men som som vestlig turist er det jo brillefint. Her kan du glemme alt som heter kroppspress og SK15. Sleng deg ned på stranda, med valker og alt, og nyt sola, havet og de enorme innfødte. Dette er også grunnen til at du mest sannsynlig vil måtte nyte den tidligere nevnte joggeturen i ensomhet. Nevnte jeg forresten at øya før het Pleasant Island? Det alene er verdt turen, spør du meg.

Som jeg nevnte i starten, så har jeg ikke førstehåndserfaring med disse landene. Forhåpentligvis får jeg ræva i gir og hopper på neste fly til det store utland. Forhåpentligvis gjør du det samme. Bon voyage!

Glasløken

Grammatisk korrekt, politisk ukorrekt

Manglet krone – sparte krone

Tekst: Christian Neverdal Jonassen

TRONDHEIM – En kunde ville betale med en 200-lapp. «Har du ei krone?» spurte den unge personen som satt i kassa. «Dessverre», sa kunden. I det kunden var ute av butikken innså han riktignok at han hadde ei krone i den andre lomma. Men nå var det for sent. Fra nå av skal han betale med kort. Neste gang skal han ta med krona, sammen med de 49 kronene han fikk tilbake i butikken, og kjøpe noe som koster nøyaktig 50 kroner. Eller kjøpe noe som koster litt over, og betale resten med kort.

Slo ikke av mobilen før avgang

Tekst: Christian Neverdal Jonassen

TRONDHEIM – En 24 år gammel student lot mobilen være på selv om det var meningen den skulle være av. «Men hva om den hadde ringt da?» «Da hadde jeg nok slått den av raskt.» Det er derimot mest sannsynlig at hun ikke ville tatt den. Og hvis hun hadde tatt den, så ville hun snakket lavere enn folk vanligvis snakker i en mobil når de er ute blant andre mennesker.

«Jeg har skrudd av mobilen før avgang før altså, men denne gangen orket jeg rett og slett ikke». Så legger hun til at mobilen tross alt må slås på igjen senere. iPhone, som hadde låst skjerm under avgang og landing på Norwegians rute DIY137 til Trondheim, var ikke engang i flight mode. «Nei, som sagt låste jeg bare skjermen», sier studenten som da altså ikke har mobilen i flight mode sånn til vanlig.

Flyreisen gikk smertefritt, og det er et par ting studenten erger seg over: «Jeg brukte ikke mobilen en eneste gang under flyturen. I tillegg glemte jeg den i setelomma fremfor meg.»

ES-student med ny forretningsidé

Tekst: Odd Magnus Trondrud

«Først kjøper vi en haug med gressklippere. Så klipper vi alt gresset og selger det som mat. Bam! De nyklipte landarealene kan vi selge til private aktører som kan bygge parkeringsplasser der og en gang leste jeg at gress kan spises, så ja, gresset kan vi selge», avslørte studenten som nylig fikk tilbudet om å begynne på Entreprenørskolen og planlegger å være daglig leder for den framtidige bedriften.

Bibelsk

Babbel

3 Se, jeg forbanner eders ætt og kaster møkk i ansiktet på eder, møkk av eders høitidsoffer; og I skal selv bli kastet op i den.
Malaki 2:3

3 Jeg har tatt av meg kjolen, skal jeg ta den på igjen? Jeg har vasket føttene mine, skal jeg skitne dem til igjen? ⁴Min kjæreste stakk hånden inn gjennom luken, fikk magen min til å sitre. ⁵Jeg sto opp, ville åpne for min kjæreste. Hendene dryppet av myrra, det rant fra fingrene over håndtaket på dørsålen.
Høysangen 5:3-5

Babler: Hans Henrik Grønseth

Gud slenger dritt

I Malakis bok beskriver forfatteren hva Gud kommer til å gjøre med prester som ikke adlyder ordre. Skal vi tro forfatteren¹, Malaki, formaner Gud blant annet følgende: «Forbannet er bedrageren som har et hanndyr i buskapsen og lover å gi det til Herren, men ofrer et skadet dyr i stedet. For jeg er en stor konge [...] og mitt navn er fryktet blant folkeslagene.» Snakk om å være høy på seg sjøl. Men det er kanskje innafor med et over middels godt selvbilde når man kan si «bli lys», også blir det jammen meg lys. Uansett,

¹Nei, det skal vi ikke

hvis du noen gang lurte på hvor uttrykket «slenge dritt» kom fra, kan du herved avslutte grublingen. At det skulle stamme fra noe så bokstavelig var dog litt forbausende.

Bibelsk erotikk

Det er godt mulig våre forkvaklede sinn fra det 21. århundre har lettere for å assosiere sengeaktiviteter med tilsynelatende uskyldige setninger, men Bibelen gjør det vanskelig å passere Høysangen kapittel 5 uten å heve et øyebryn eller to noen millimeter. Når

gjennomsiktige trikoter og trusetyper pryder nettavisene under VM i Falun er det klart at mengden underbukserelatert input til den gjennomsnittlige hjerne i dag trolig er større enn den var for gjennomsnittlige hjerner på tiden da forfatteren forfattet Høysangen. Likevel, «stakk hånden inn gjennom luken», «ville åpne for min kjæreste», «det rant fra fingrene over håndtaket». Bibelen leverer nok en gang saftige greier. For den interesserte leser minner vi om liknende passasjer i Høysangen 7:2 og Esekiel 23:19-20. Takk for i dag, ha en trivelig dag.

Reisebrev

Ting jeg kommer til å savne med Cape Town

Tekst: Siri Holtnæs
Layout: Sigurd Berglann

Jeg ble bedt om å skrive et reisebrev, men hva skriver man egentlig i et sånt et? Etter litt idémyldring kom jeg frem til at reisebrev er rart, så jeg skriver heller om kule ting med Cape Town. Kanskje gode nok grunner til at du ønsker å dra på utveksling dit.

- At det er gratis å leve der. Gratis er kult. Ok, det er ikke helt gratis, men jeg kan trygt si at det føles nesten gratis. Visste du at man får mer penger når man studerer i utlandet enn når man studerer i Norge? Ganske kult med tanke på at man får mer for pengene også, i hvert fall i Sør-Afrika.
- Dra på vingårder, og ende opp med å kjøpe flere kasser vin på den siste vingården fordi vinen bare blir bedre og bedre.
- Å spise på restaurant så og si hver dag, ja, ofte både frokost, lunsj og middag. Takk, Lånekassen.
- Bilen min. Og nei, jeg har ikke lappen. Og ja, man har råd til å kjøpe bil.
- Gratis buss til skolen. Selv om man bor fem minutter unna skolen.
- Kaffe. God kaffe. Billig kaffe.
- Å føle seg trygg til enhver til. Eller føle seg utrygg. Én av dem i hvert fall.
- Muligheten til å kunne gå hjemmefra og opp på en av de mest populære turistattraksjonene i Cape Town, Table Mountain, et

platåfjell som er 1086 meter over havet på det høyeste. Jeg sier ikke at jeg skal gjøre det igjen, men jeg vil savne muligheten til å kunne gjøre det.

- At alle prosjektoppgaver vi har hatt har vært konkurranser. Sør-Afrikanske datastudenter trenger visstnok en ekstra motivasjon for å gidde og gjøre prosjektoppgaver. Lite visste de at nordmenn skulle komme og vinne alle konkurransene deres.
- Mindre klasser og klasserom hadde jeg ikke trodd at jeg kom til å savne, men av en eller annen grunn øker det motivasjonen for å dra på skolen. Kan også hende det skjedde fordi man har prøver som teller på karakteren (det savner jeg ikke).
- Betale 20 kroner for å dra på kino. Type *allright* kino. Den typen kino der man kan kjøpe vin eller slush med gin i. Gin i vin ble feil. Eller ble det det?
- Hyggelige folk som vil snakke med deg, og som bare noen ganger vil ha pengene dine.
- Uber! Bedre taxiopplevelse har jeg til gode å erfare. Det finnes allerede i Norge sier du? Ikke til 14 kroner, nei.
- Å leie filmer på butikken fordi Internettforbindelsen er for dårlig til å strømme og laste ned. Dette var opprinnelig en ting jeg ikke kom til å savne, men det er hyggelig å gå på videoutleiebutikken.
- Kjempelang sommerferie på vinteren. Det er noe Norge burde begynne med også. Ja til lengre ferie og mer sommer!

Likte du et par av tingene jeg nevnte kommer du også til å nyte studentlivet i Cape Town. Ikke tenk så mye på dårlig Internett. Tenk heller på alle de ekte vennene og alle opplevelsene du vil få. Neida, det er ikke så ille. Joda. Hvis du likevel er interessert så bør du mer eller mindre gjøre følgende ti steg!

1. Si fra til Internasjonal seksjon at du er interessert i å studere ved University of Cape Town (UCT).
2. Finne kule fag som går høst og vår ved «Computer Science» under «Science»-fakultetet. Eventuelt under «Information Systems under Commerce»-fakultetet. Fagene vil ha emnekoder som sier hvilket semester de går. «F» for «first semester», og «S» for «second semester».
3. Få disse fagene godkjent av en veileder ved IDI.
4. Skaffe et bevis på at du er god nok i engelsk. Hvis du har fire eller bedre fra VGS får du dette fra Internasjonal seksjon ved NTNU.
5. Søke på UCT sine sider, da UCT ikke er en direkte samarbeidspartner med NTNU. Søk på Semester Study Abroad.
6. Sende godkjente fag til Internasjonal seksjon.
7. Deretter er det bare å vente på å komme inn. Som det er stor sannsynlighet for, for jeg kom jo inn.
8. Bestille fly og søke visum. De må blant annet vite at du ikke har tuberkulose.
9. Husk og pakke med deg ullundertøy.
10. Kos deg i Cape Town.

Hjulene på bussen,

går de egentlig rundt?

Tekst: Odd Magnus Trondrud
Illustrasjon: Ask Jentoft

Vet du hvordan Abakus tjener penger? Kanskje du tenker det kan ha noe å gjøre med at penger ofte tjenes når en selger et produkt eller tjeneste til en pris høyere enn den egeninvesterte monetærverdien. Det er helt riktig, men det besvarer ikke spørsmålet.

Enn går pengene hen?

La oss prøve noe annet: Hva bruker Abakus penger på? Ikke foreslå noe halveis tautologisk makkverk, er du snill. Vi tar heller en titt på det offentlige budsjettet, tilgjengelig på Abakus.no under «Om oss». Finner du det ikke kan du google «how to find text on a webpage» og la dette være en dag der du lærer to nye ting. Nå som vi begge har det offentliggjorte budsjettet foran oss ser vi at mesteparten av pengene forsvinner gjennom komiteene.

Hva gjør komiteene? Mye forskjellig. Hva trenger de penger til? Fellesnevneren er driftskostnader. Mesteparten av utgiftene går til å opprettholde tilstanden Abakusere er vant til. «Forpleining» og «Abakom arrangementer», som utgjorde omtrent en femtedel av budsjettet de siste tre årene, er unntaket: Disse pengene går til interne arrangementer, sosialpenger og støtte til bespising på arbeidskvelder for Abakom.

Abakus bruker altså over åtte hundre tusen kroner på å holde seg selv i gang, hvert eneste år. Uheldigvis har vi enda ikke noe klart bilde over akkurat hva disse pengene går til. Hvis en ikke kjenner de rette menneskene eller selv har adgang til Abakus' økonomidata må en delta på Generalforsamlingen for å få fremkalt et slikt bilde.

Flere penger strekker lenger

Synes du de utgiftene tilknyttet den metaforiske bussen er høye? Det går bra: I 2013 var overskuddet på nesten en halv million kroner! Tenk så mye kokain vi kunne kjøpt for de pengene (red. anm.: nesten en halv kilo (journ. anm.: et halvt gram til hvert abakusmedlem!)). Men nei, overskuddet settes enten til side som buffer, eller overføres til fondet der et hvert abakusmedlem kan henvende en søknad til fondstyret for å få støtte til et eller annet. Innkjøp av kokain, for eksempel.

I 2014 ble det altså budsjettet med inntekter omtrent tilsvarende den norske gateprisen for et og et kvart kilo kokain. Selv vet jeg ikke en gang hvordan jeg skulle fått tak i et gram kokain: Et helt kilo sliter jeg med å se for meg. *Hvor kommer alle disse pengene fra?* Heldigvis har jeg vært på flere

av Abakus sine generalforsamlinger og husker såpass at mesteparten av pengene kommer fra salg av bedriftspresentasjoner og kurs. I budsjettet er så og si all inntekten oppført som «Inntekter fra bedrifter». *Men hvorfor gir de oss penger?* Dette hullet blir i hvert fall ikke mer grunt.

Arrangementshistorien på abakus.no avslører en fellesnevner blant disse bedriftene: de er tilknyttet IT-rådgivning eller -utvikling. Er det ikke noe sånt de fleste abakusere ender opp med når de begir seg ut i arbeidsmarkedet? Hvorfor gidder bedriftene å betale oss penger for å presentere seg selv når vi antageligvis ender opp å jobbe for de uansett? Det er nok ikke fordi vi er flinkest til å arrangere bedriftspresentasjoner – en førsteklassing kunne fått det til. Kanskje fordi det utdannes færre av oss enn det er ledige plasser i arbeidsmarkedet?

Endelig, et svar

Bedriftene trenger ansatte, men mengden tilgjengelige kvalifiserte individer tilfredstiller ikke behovet og bedriftene konkurrerer mot hverandre for å tiltrekke seg talent. De gir Abakus penger i bytte mot å kunne eksponere våre medlemmer til de. Så hva er det Abakus egentlig tjener penger på? Medlemmenes tid og oppmerksomhet – *vår* oppmerksomhet, *vår* deltagelse på bedriftsarrangementer, det er hva Abakus tjener penger på. Bussene på hjulen snurrer og går: **readme** trykkes, det kjøpes inn kaffe til kontoret, pizza til genfors og diskusjonskveldene, og fondet står disponibelt overfor medlemmene av Abakus. Alt dette fordi vi har flaks nok til å være ettertraktede som framtidige arbeidstakere i et undermettet og lukrativt marked.

Hvordan føles det, å vite at *du* er produktet Abakus tjener penger på? At din tid selges – og ikke engang til høystbydende – uten ditt eksplisitte samtykke? Er du fornærmet? Beæret? Forvirret over at dette liksom er noe folk ikke allerede var klar over? Uansett har du nå snart lest ferdig artikkelen. Ta det med ro, det er ingen som forventer noe som helst av deg. Ei kan noen tvinge deg til å gjøre noen ting. Men uten deg og meg, kjære leser, uten vår uselviske vielse av en kveld her og der i bytte mot et bedre måltid enn det vi – som studenter – burde være vant til, og flere enheter leskedrikk enn hva gavner seg å konsummere på en hverdag, ville bussene til slutt stoppet.

Vit hvilken makt du besitter. Det bidrar til å gjøre verden mindre forvirrende.

Achievement:
[Getting wood]

Ting du bør vite som siving

Esoteriske programmeringsspråk

Tekst: Stian Steinbakken

Er du lei av at programmeringsspråkene du skriver i er logiske og oversiktlige? Vil du heller skrive «chicken» x antall ganger enn å skrive «if»? Heller skrive «iz nope» i stedet for «not»? Da burde du sjekke ut esoteriske programmeringsspråk.

Fremmedspråklige programmeringsspråk

Esoteriske programmeringsspråk er språk som ikke er skrevet for praktisk bruk, men gjerne heller mer for moro skyld, eller rett og slett for å tøyne grenser for hva som er mulig. Til tross for dette er flere av språkene turingkomplett og fullt operative, bare litt alternative i forhold til normen.

Whitespace

Som navnet antyder bygger *whitespace* nettopp kun på whitespaces. Linjeskift, mellomrom og innrykk er det eneste som brukes for å skrive kode. Mellomrom representerer en binærisk 0 og tab representerer 1. Linjeskift terminerer sekvensen av 0-er og 1-ere og alle andre tegn ignoreres av programmet. Dette medfører at en kan kommentere rett inn i koden uten problem, eller at du kan ha et whitespace-program gjemt

i en tekst! Her er et eksempel på en kodesnutt i whitespace:

Chef og Chicken

Chef er et språk som skrives i form av en matoppskrift hvor programmet ikke bare skal ha rett output, men også være lett å tilberede. «Ingredients. 40 g chocolate» deklarerer en sjokoladeparameter, som videre kan følges opp med metoder som «Put chocolate into mixingbowl» og «Wait until baked». En av ingrediensene som blir brukt når man lager mat er kylling, som forøvrigt også er et programmeringsspråk. *Chicken* er et språk som kun bruker ett ord: «chicken». Antall ganger en skriver «chicken» tilsvarer en bestemt instruksjon. For eksempel tilsvarer «chicken chicken» å legge sammen de to øverste tallene i stacken språket bygger på. *Chicken* har ti forskjellige funksjoner, og skriver en «chicken» n ganger mer enn ti tilsvarer dette et heltall lik n - 10.

Omgrofl og LOLCODE

Omgrofl bygger på Internett-slang og er faktisk

overraskende lett å lese. «lol iz 1» deklarerer en variabel med navn «lol» og setter den til heltallet 1. «lf», «print», «push», «pop» erstattes med «wtf», «rofl», «n00b» og «!33t» henholdsvis, og «stfu» avslutter programmet. For eksempel «wtf lol iz uber 7» eller «wtf lol iz nope liek 8» er if-setninger som sjekker om lol er større enn sju, og om lol ikke er lik åtte. Liknende finnes *LOLCODE* som bygger på en Internett-meme kalt lolcat. Et *LOLCODE*-program initialiseres alltid med «HAI», avsluttes med «KTHXBYE» og alt skrives med store bokstaver. Biblioteker importeres med kommandoen «CAN HAS» og biblioteknavnet. *LOLCODE* åpner en fil ved «PLZ OPEN FILE» etterfulgt av filnavnet til filen som skal åpnes, og deretter et spørsmålsteget. Vedlagt ligger et stykke *LOLCODE* som beskriver syntaksen relativt godt.

```
HAI
CAN HAS STDIO?
I HAS A VAR
IM IN YR LOOP
UP VAR!!1
VISIBLE VAR
IZ VAR BIGGER THAN 10? KTHX
IM OUTTA YR LOOP
KTHXBYE
```

Ting du ikke bør vite som siving

Bisarre Olympiske Leker

Tekst: Trond Moen Al-Kacim

De Olympiske Leker har i dag kjente og kjære grener som folk flest finner nokså normale, men det har ikke alltid vært slik.

Gjennom tidene har folk prøvd å dele sine sære lidenskaper med massene, og da gjerne som en olympisk idrettsgren. Helt siden lekene i Paris i 1900 har det blitt holdt konkurranser parallelt med de offisielle lekene, som en slags audition for å bli tatt opp i de stores liga. Det sier seg nesten selv at det er mye spesielt som har foregått.

Vamluftsballong

Et forslag kom fra varmluftballongentusiaster som mente at deres sport fortjente en plass blant stjernene. 64 utøvere deltok i 18 forskjellige begivenheter, og ble dømt basert på høyde, distanse og lengde. Det kan nevnes at dette var siste gang varmluftballonger var å se i et OL. Om det var på grunn av utfordrende logistikk eller dårlig publikumsverdi er uvisst. Andre idretter som prøvde lykken dette året var kanonskyting, fluekasting og drageflyging, for å nevne noen.

Brannslukking

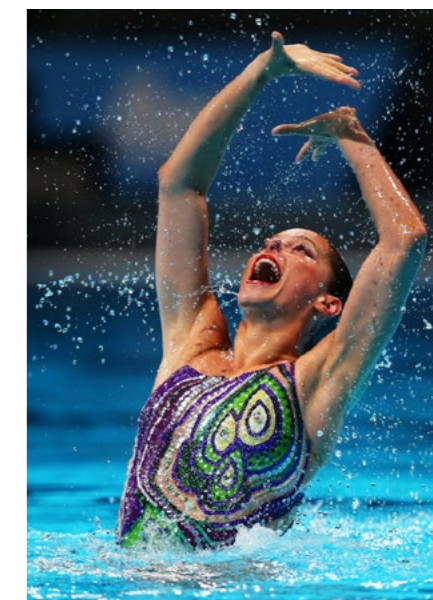
Et annet absurd forsøk på en idrett er

brannslukking, en sport som også hadde sin store debut i 1900. Den ble riktignok avsluttet det samme året og endte heller aldri opp som en offisiell gren. Likevel er sporten i live den dag i dag, dog noe forandret. Den inneholder alle aspekter ved det å være en brannmann: Man må klatre i stige, slå ned dører, behandle vannslanger og redde mennesker. Tradisjonelle branndrakter er selvfølgelig også påkrevd. *Firefighter's Combat Challenge*, som det heter i dag, er ment for å promotere fysisk fostring innen yrket, og bare tidligere eller registrerte brannmenn får lov å delta.

Selvsynkronisert?

Solo synkronsvømming er et eksempel på en idrettsgren hvor navnet byr på flere spørsmål enn det oppklarer. Hvordan kan man være synkronisert med seg selv? Til tross for det selvmotsigende navnet, har dette vært en OL-gren fra 1984 til 1992. Idretten kan enklest beskrives som ballett i vann, og folk prøver å forklare navnet med at man må være synkronisert med musikken. Hvis du ikke ble overbevist om navnevalget, trøst deg med at denne grenen nok ikke blir å se i neste OL.

Det er ingen tvil om at OL er i øverste liga når det gjelder idrettsarrangement, og å få se akkurat sin idrett blant grenene det konkurreres i er en drøm for mange. Da er det kanskje ikke så rart at så mange bisarre idretter har blitt, og fortsetter å bli, foreslått. Hvem vet hva OL kommer til å inneholde i fremtiden?

Det kan være det kommer en dag hvor vårt mot feiler, hvor vi svikter våre plikter og blir liggende i sengen og sove til klokken to. Men det er ikke denne dagen. I dag står vi søren meg opp.

Kampen for tilværelsen

Tekst og illustrasjon: Ragnhild Cecilie Neset

Jeg har et alter ego: Morgen-Ragnhild. Hun er ikke en hyggelig person, ikke mot noen. Hun eier heller ikke ambisjoner eller gleder i livet. Og hun er jævlig flink til å lyve for seg selv. Å stå opp har, som du kanskje skjønner, alltid vært veldig problematisk for meg; en eneste stor bitchfight med denne personen som innehar mine verste sider. Ettersom jeg er en del av *curlinggenerasjonen*, har det vært min families ansvar å få meg opp om morgenen. De har båret meg ut av sengen. De har trampet i gulvet og kjeftet på meg, igjen og igjen. Når jeg til slutt får klar beskjed om at toget til skolen går om en halvtime, har selv Morgen-Ragnhild problemer med å argumentere imot. Selv om hun glefset til omgivelsene, kjeftet på vannet i krana som var for kaldt og sovnet over frokostbordet, kom hun seg på skolen til slutt.

Høsten 2013 flyttet jeg til Trondheim, og det var da de virkelige problemene skulle starte. Jeg ble

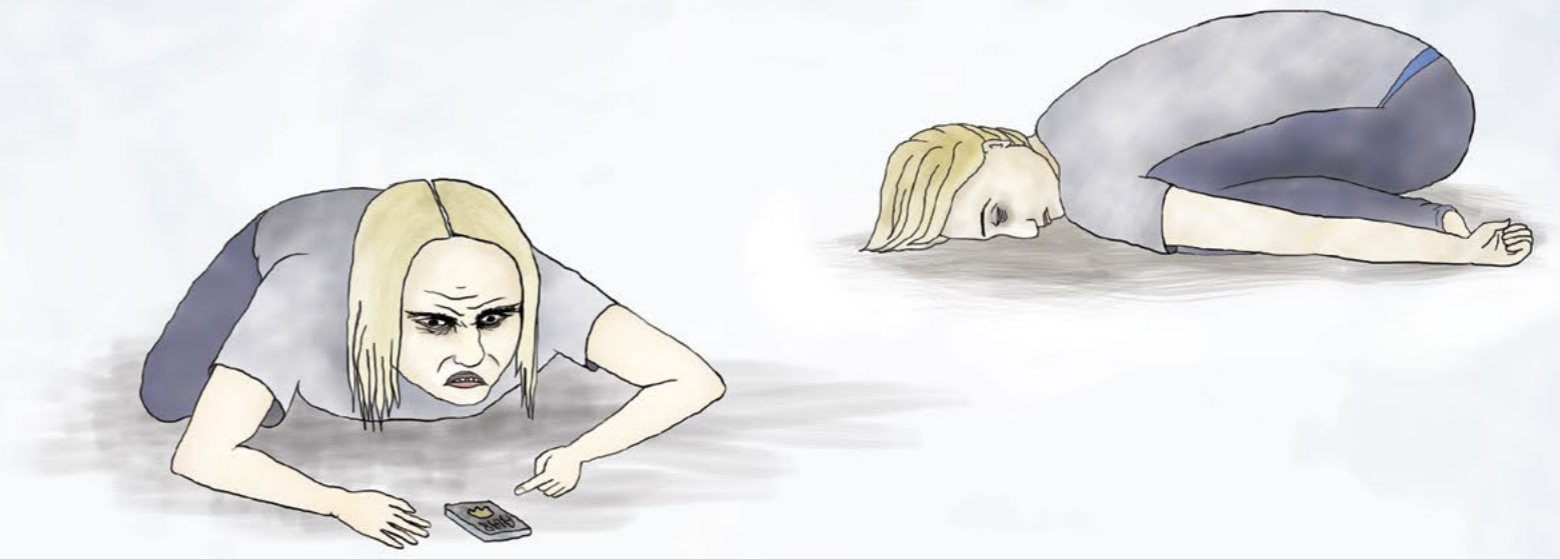
ansvarlig for min egen vekking, og med det tok Morgen-Ragnhild over store deler av livet mitt. Forelesning kl 12.15? Ikke sjans. Morgen-Ragnhild hadde oppdaget *slumre-knappen*. Hver morgen trykket hun på den. En gang. To ganger. Tre, fire, fem ganger. Til slutt kom det uunngåelige, hvor hun tenkte «nå er jeg våken» og skrudde alarmen helt av, for så å våkne et par timer senere. Hun bannet høyt og tenkte «Nå er jeg da i hvert fall våken». To timer senere: «Faen!».

Dette idiotiske mønsteret gjentok seg morgen etter morgen. Det gikk ut over studiene og selvtilliten. Det var rett og slett et problem! Men kan man gå til studassen og forklare at årsaken til at man ikke har gjort øvingene er at man forsov seg? Fem dager på rad? Nei, man kan ikke det. For folk får jo til å stå opp. Noen liker det, noen hater det, men de får det til. Og dermed er folk ytterst lite interessert i å høre

på, eller ta hensyn til at man synes «at det er skikkelig vanskelig å stå opp asså». Bortskjemte og late folk appellerer ikke til sympatien, og jeg skjønnte til slutt at noe måtte gjøres.

En løsning

«Kjøp en app, så blir det å stå opp om morgenen en fryd», sier de. Vel, dette blir aldri en fryd for meg, og de enkleste løsningene har det med å funke en stund bare. Før eller siden ender jeg opp på det samme, gamle sovekjøret. Men endelig, med en god del finpusning underveis, har jeg funnet en metode som funker på et vis. Jeg vil gi den en god porsjon av æren for at jeg overlevde forrige semester. Det er ingen enkel metode. Det er smerte og det er hardt arbeid, men det funker. Hvis du også er bortskjemt, lat og lettere schizofren, føl deg fri til å bli inspirert av min metode. Hvis ikke, så skjønner jeg deg godt. Denne metoden er tross alt for folk med spesielle problemer.

Steg en: Kom deg ut av sengen

Jeg vil det egentlig ikke og det er skikkelig fælt å innse det, men vekkerklokken kan faktisk ikke ligge ved siden av meg når jeg sover. Å komme seg ut av sengen er rett og slett det aller vanskeligste, og på dårlige dager er det uaktuelt at Morgen-Ragnhild gjør dette frivillig. Derfor må vekkerklokken så langt unna sengen som mulig. Volumet må opp, slik at den intense alarmlyden ikke kan ignoreres. Irritasjonen, gjerne i kombinasjon med sympati for samboerne mine, trigger Morgen-Ragnhilds dypeste sinne, men tvinger henne likevel til å gå helt bort til alarmen. Helt ærlig så går jeg ikke. Den langsomme og merkelige krypingen min minner nok mer om en krokodille på heroin, med unntak av det lykkelige uttrykket, selvfølgelig.

Steg tre: Noe koselig

Jeg er åpenbart ingen morgenperson, men selv jeg innser at de har sin sjarm. Gjør jeg noe for å forsterke denne sjarmen, så blir det å stå opp lettere. Det kan være noe så enkelt som ti minutter med en kopp kaffe eller te mens jeg henger på mobilen. Rolige og fine sanger mens jeg kler på meg eller går til skolen funker på de dagene med dårlig tid. Kanskje en skikkelig digg frokost foran favorittserien din er akkurat det du trenger mens du sakte maner ut din indre Hitler? Sist, men ikke minst, vil jeg si at dersom du ønsker å bruke metoden min, må du for all del ikke misbruke den. Jeg har hørt at det finnes mennesker som står opp 05.00 for å trene før de begynner på sin glade studiedag, men vi er nok ikke laget av samme ulla. Det er ærlig talt ingen vits i å prøve. Sett deg heller et realistisk mål, og gi deg selv rikelig med belønning for å greie det. Det er oppskriften på et bra liv, det.

Steg to: Styrkeprøven

Når jeg har kommet meg ut av sengen, er det verste over. Neste del er kort, men veldig intens. *Steg to* går rett og slett ut på å for all del ikke legge seg igjen. Dette er to minutters tung, psykisk trening. Det mest logiske er å gå rett til badet og komme i gang med morgenrutinen. Enkelte dager er dette helt utenfor rekkevidde av hva man kan forvente av Morgen-Ragnhild. På disse dagene foreslår jeg følgende: Finn en stilling som er behagelig nok til at du får slappet litt av, men ukomfortabel nok til at du ikke klarer å sovne igjen. Min personlige favoritt er en variant av yogastillingen «barnet», der jeg sitter på kne med hodet i gulvet. Det høres kanskje absurd ut, men jeg får etterhvert samlet nok viljestyrke til å gå ut på badet. Her sørger jeg for å skylle ansiktet godt i kjølig vann, og dermed kan jeg offisielt betegnes som våken. Ikke hopp over ansiktsskyllingen, da er faren for tilbakefall stor. Det har faktisk hendt at Morgen-Ragnhild har gått tilbake og lagt seg midt under frokosten.

En stalkers bekjennelse

*Stalker, jeg? Nei, jeg er bare
veldig interessert i deg.*

Tekst: Ingvild Oxaas Wie
Layout: Sandra Skarshaug

Har du noen gang følt at du kan mer om en person enn du egentlig burde? Eller har du noen ganger tenkt at det kanskje finnes en person du knapt vet eksisterer, som vet litt over gjennomsnittet mye om deg? Er det ikke en fin tanke? Får du ikke frysninger av den? Det er så lett å la seg rive med, særlig i dagens samfunn, hvor all informasjon kun er et tastetrykk unna.

Det er bare å innrømme at du har gjort det, har du ikke? Du ville bare vite én liten detalj om en person. Den lille tingen ble fort til flere, og plutselig visste du mer om personen enn han vet om seg selv. Dette er *stalking*, og ja vi gjør det alle sammen, du trenger ikke å fornekte det. Sier du at du ikke er en stalker? Nei, du trenger ikke å forfølge folk for å være en stalker. Som nevnt tidligere har vi vårt elskede Internett – det har gjort oss alle til stalkere. Noen er kanskje hakket bedre enn andre, men frykt ei: Det finnes

måter å stalke ordentlig på, og her er hjelpen. Velkommen til stalkingens verden.

Hvordan stalke

Har du vært nervøs for at personen du stalker skal finne ut av dette? Ikke vær redd, her skal du få noen tips til hvordan du kan bli en god stalker, så god at du nesten kan ta betalt for det. Nei, ikke den typen som forfølger folk, eller sender uanstendige brev hjem til andre. De er er bare skumle og det ønsker du ikke å bli oppfattet som. Du vil heller ikke plutselig bli politianmeldt. Det hadde vært dumt. Jeg har tatt meg en prat med en god variasjon av kilder som lett kan kalles eksperter på temaet. Først og fremst, ikke stalk de du kjenner. I hvert fall ikke for mye. Hvis du kjenner dem, er det ikke bedre å spørre dem når de har bursdag, eller hva de gjorde sist sommer, om du er så utrolig interessert i det?

Nå er det på tide å finne de rette plattformene for stalking, for de er ikke få. Den aller mest kjente er vår kjære *Facebook*. Dette er derimot ikke nok om du vil bli en ordentlig god stalker. Da trenger du å kaste deg ut i andre sosiale medier, og ta i bruk alt annet av kilder som eksisterer. Blant disse finner vi Instagram, Twitter og Skattelistene (2009 og eldre). Det er ikke alltid du har bruk for alle. Det å bruke Skattelistene kan kanskje bli sett på som å gå litt for langt, og brukes kun i nødsituasjoner.

Huskeregler

Når «offeret» er lokalisert på de diverse sidene, kan moroa begynne. Da er det en del regler som er svært viktig å følge - for du vil ikke at personen skal finne ut at du stalker dem. Så når du begynner å se på bilder og gamle statuser fra mars 2010, *ikke* lik noe. Det er den største tabben du kan gjøre, og det hele blir innmari kleint. Husk også at alle dine ti siste søk på Facebook kommer

opp på mobilappen når du åpner den. Det er kanskje ikke den verste krisen, men du vet aldri hvem som plutselig har kontroll over telefonen din, eller hvem som kikker over skulderen din i forelesning. Dette er de viktigste tingene å huske på, nå er det på tide å starte. Facebook er lettest, start der. Låste profiler er den største nedturen. Hvorfor må vi ha sikkerhet? Når du har kommet over sorgen tar du turen videre til neste plattform. Slik fortsetter man, tiden flyr og kunnskapsnivået når nye høyder. Bare hold deg unna alt av *liker*-knapper og «denne personen har sett profilen din» varsler! Det aller viktigste steget kommer til slutt, dersom du faktisk møter på personen. For all del, ikke fortell dem hva du vet om dem. Dette kan ødelegge alt. Jeg tuller ikke. Ikke vær gal, du kan kanskje flette det inn i samtalen på en smart måte, men ikke nevne noe du ikke burde vite. For hvis det skjer, da er personen allerede

langt borte fra livet ditt! Du tror fortsatt ikke at du er en liten stalker, men vær du en av dem som fikk helt noia da *Snapchat* oppdaterte seg sist? Da eksisterer det en liten stalker i deg. Gratulerer. Nå kan du ikke lenger se hvem som er bestevenner. Så dumt. Hvordan skal du nå holde kontroll på hvem andre snapper mest med? Men hvorfor trenger du egentlig å vite det? Det er jo gøy, er det ikke? Det å vite litt fakta her og der om andre, særlig dersom det er en person du holder et godt øye til? Tro meg, jeg har hørt om mange som ikke har oppdatert enda, nettopp på grunn av tanken på å miste den funksjonen.

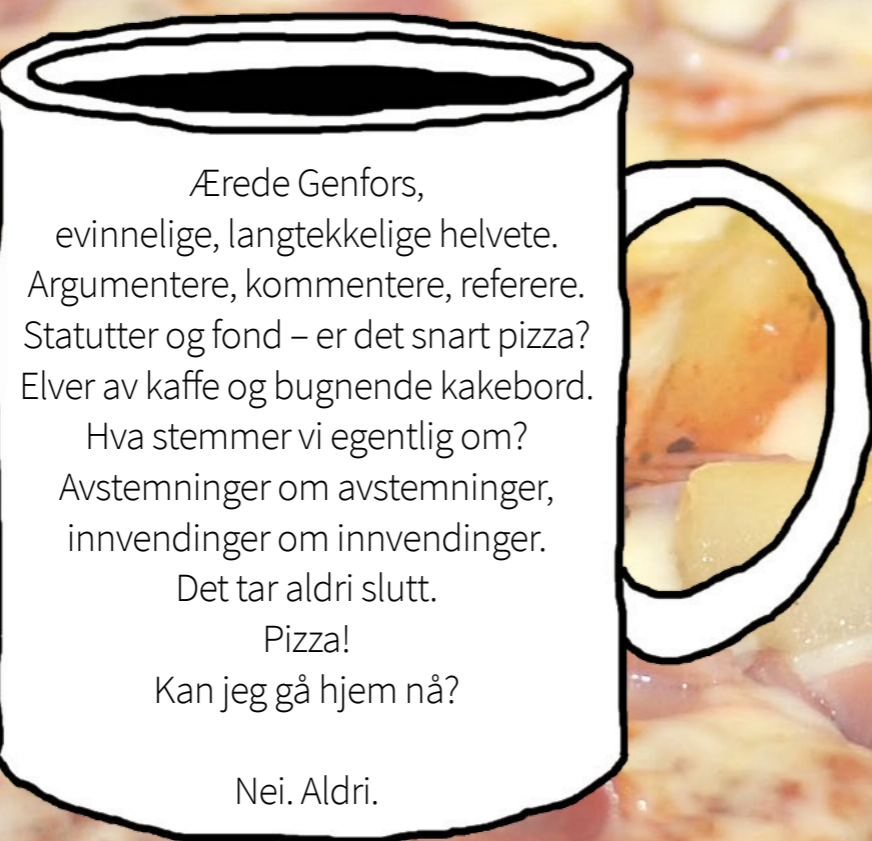
Tegn til galskap

Vi finner også de litt mer sprø tilfellene. Som vi alle vet sies det at Trondheim har kjærestegaranti, men hvor er drømmemannen? Er du en av de mange menneskene som ikke

føler for å vente så innmari lenge på ham? Da har du sikkert gått til det drastiske tiltaket kjent som *Tinder*. Du koser deg og swiper litt til høyre, men mest til venstre. Et par av matchene du får er ganske søte, og du sender en melding eller to. Du klarer å pirke ut litt fakta om dem, og søker de raskt opp på sosiale medier. Nå vil du møte dem, så du finner ut hva de skal fredag kveld, og forfølger de til de snakker med deg. Da har det kanskje gått litt vel langt, har det ikke?

Stalking kan være mye forskjellig, noe litt galere enn det andre. Et eksempel på dette kan være når en person faktisk begynner å følge etter deg, eller sender deg brev for å erklære sin kjærlighet til deg. Da begynner det å gå litt langt. Ja, stalk litt, det er normalt. Ikke forfølg folk, det er bare skummelt. Men et lite søk eller to på Internett må da være lov. Ja, for det gjør alle, egentlig.

Ode til genfors

ALKISER

Abakus' Livkjole-Interesserte

Tekst: Odd Magnus Trondrud
Layout: Patrick Skjennum og Sigurd Berglann

ALKISER står for Abakus' Livkjole-Interesserte og er en interessegruppe for de som synes livkjole er kult, og er glad i galla og andre anledninger der det er greit å sprade rundt i formell bekledning. Vi arrangerer ikke egne arrangementer, stevner, møter eller lignende, men deltar gjerne på gallaanledninger når muligheten byr seg. Vi ønsker å være en ressurskilde for den nysgjerrige galladeltaker som lurer på hvordan en kan ta gallatilværelsen til det neste nivået (det øverste, vil noen hevde), sånn rent bekledningsmessig. Det er ingen krav for å bli medlem, men i likhet med andre interessegrupper er det liten vits å bli med hvis du ikke selv deler interessen.

Videre nysgjerrig? Lyst til å bli med? Kontaktinformasjon finner du på abakus.no under «Interessegrupper».

Hva er en livkjole?

Livkjole er det menn går med når de kler seg etter «kjole og hvitt» – den mest formelle av kleskodene i Vesten slik vi kjenner den. Antrekket består av en jakke med lange skjorter (eller snipper), bukse, lakksko, skjorte, hvit vest og hvit sløyfe. «Livkjole», «snippkjole» og «kjole og hvitt» refererer alle til antrekket som helhet, der sistnevnte også spesifiserer tillatt farge på vest og sløyfe.

Hvor mye koster en livkjole?

Brukt? Spørs hvor flaks du har. Ny? Et fullstendig antrekk (minus sko) koster omtrent NOK 3500 fra galla-antrekk.no. Arne Rønning (klesbutikk i Nordre gate) har alt en trenger for et antrekk.

Hvor ofte bruker jeg en livkjole?

Abakus arrangerer årlig to gallaer (immatrikuleringsball og ordenspromosjon) for sine medlemmer, i tillegg til et jubileum hvert femte år. Det er også tradisjon for at de øverste styrene i flere studentorganisasjoner – deriblant UKA, Samfundet og Abakus – blir invitert til andre studentorganisasjoner sine gallaer.

Hva er «studentergalla»?

En kleskode som oppfordrer til å ikle seg «det fineste du har [som du er villig til å benytte til anledningen]».

Må jeg ha masse daljer for å være med?

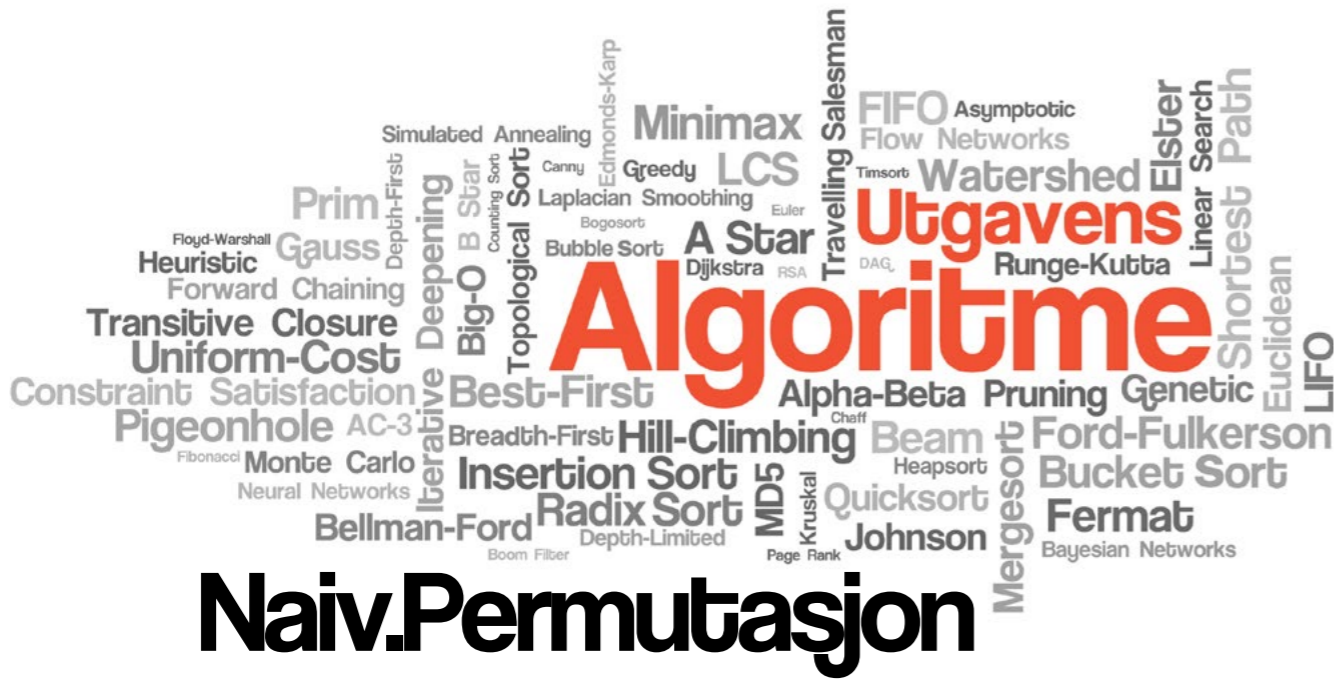
Absolutt ikke!

Burde jeg ha sett Downtown Abbey før jeg blir med?

Spør du meg spør jeg meg selv hvorfor du gjør akkurat det. Altså nei.

Hva går kvinner i ved «kjole og hvitt»?

Lang ballkjole! Her har vi foreløpig dårlig oversikt over hva som gjelder.

Tekst: Andreas Drivenes

Du ønsker å stokke en kortstokk. Du er en stillfaren sjel som finner ro i den uniforme sannsynlighetsmodellen. Du vet at alle rekkefølger av kort må gi lik sannsynlighet, fordi noe annet vil kunne forstyrre tanken av kontrollert kaos i alt mylderet. Du ønsker å stokke en kortstokk – hvordan gjør man det riktig?

Målet er med andre ord å generere en vilkårlig permutasjon av en endelig mengde elementer. En enkel tilnærming til problemet i Python er å skrive en liten snutt som kan ligne på dette:

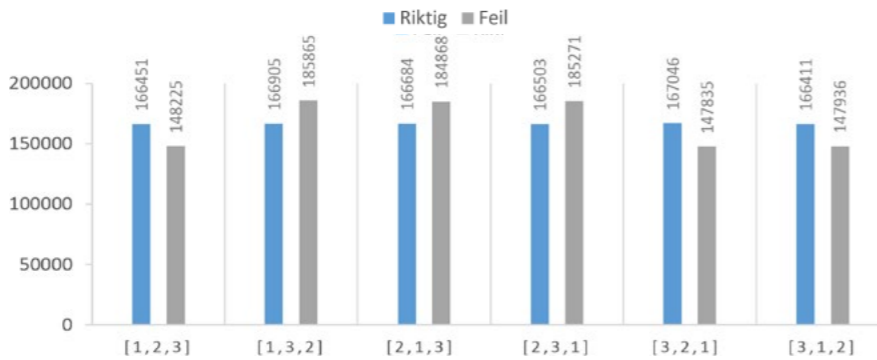
```
def wrong_shuffle(elements):
    size = len(elements)
    for i in range(size):
        j = random.randint(0, size - 1)
        temp = elements[i]
        elements[i] = elements[j]
        elements[j] = temp
    return elements
```

Algoritmen ser veldig lovende ut. Men virker den? For hvert element i listen, bytter vi det med et annet vilkårlig element.

Problemet er at algoritmen har en grunnleggende seleksjonsskjevhet i permutasjonene som genereres. Det betyr at noen kombinasjoner av elementer blir valgt ut oftere enn andre, fordi det er n^n ulike måter å bytte elementer på, men bare n! ulike permutasjoner av elementene. Disse to tallene går ikke opp i hverandre fordi n > 2.

Vi er vitne til et klassisk eksempel på en naiv algoritme. For å se hva som går galt, kan vi kjøre funksjonen vår et tilstrekkelig antall ganger (for eksempel 1 million) på listen [1, 2, 3], og telle de ulike permutasjonene.

Resultatene viser at vår enkle tankegang ikke fungerer.

Vi er nødt til å endre på noe, og det er her vi kan bruke en ordentlig algoritme, nemlig en variant av Fisher-Yates shuffle. Den eneste endringen vi trenger å gjøre er å bytte ut j = random.randint(0, size - 1) med j = random.randint(i, size - 1), ettersom Pythons random.randint lar oss generere et tilfeldig heltall innenfor et lukket intervall. I praksis betyr dette at det ikke er lov til å bytte plassen til et element to ganger. Dermed unngår vi seleksjonsskjevheten og algoritmen blir korrekt.

Hva kan vi lære av dette? Det er viktig å være kreativ som problemløser, men i mange tilfeller har noen gått en lignende sti før. «Quo vadis?» Og husk å teste koden din!

Abonnerer på readme?

For bare 200 kroner i året kan du få **readme** rett hjem i din helt egen postkasse. Billig moro!

For mer informasjon, kontakt oss på readme@abakus.no

accedo

Utgavens konkurranse

Arnes Amorøse

ASCII

Tekst: Ingvild Oxaas Wie

Arne er en romantisk og morsom nerd. Heldigvis for ham er kjæresten hans, Kari, minst like nerdete. Arne har skrevet en romantisk melding til Kari i ASCII-kode, men fordi han er så klumsete klarte han å klippe ut ASCII-meldingen og lime den inn i et av hans uferdige, utolkelige ITGK-program. Etter timevis med debugging har endelig Arne funnet ut hva programmet hans gjør:

- Det tar en en liste med n bytes som argument. Hver byte består (selvfølgelig) av 8 bits, som hver kan være enten 0 eller 1.
- Det regner så ut desimalverdien av hver byte.
- Det legger til det k -te fibonacci-tallet til desimaltall k i argumentlisten, og returnerer listen.

Output fra Arne sitt program var [105, 33, 61, 53, 35, 122, 40, 65, 122, 152, 152, 193]. Hva var originalmeldingen hans?

Hint:

- $k = 0, \dots, n-1$.
- $f(0) = 0, f(1) = 1, f(n) = f(n-2) + f(n-1)$

Send svaret til konkurranse@abakus.no med emne «AAA». Ekstrapoeng for å levere koden til Arnes program.

Løsningen fra forrige konkurranse var: Lars, Kari, Mette, Inge, Sara

sponset av Accedo

Vinnere

1. Vegard Saga
2. Espen Andreassen
3. Hedda Nonstad

Premier

1. premie

2. premie

3. premie

KANYE

I'ma let you finish, but Kim Kardashians Hollywood is the best game of all time

I'ma let you finish, but my book "Thank you & you're welcome" is the best thing ever written

Smått & nett

– det du leser først!

Grønn glede

Det ble en forrykende natt for påtroppende HS-medlem som lokket med seg avtroppende Omega-styremedlem hjem etter en fuktig revy. Dette er én av tingene som kan skje når man får i seg litt for masse Chemikerpunsj.

Nytt hovedstyre

readme gratulerer Abakus med nytt hovedstyre. Visste du forresten at to av de nye komitélederne har sovnet sammen flere ganger?

Kjærestes

Valentinsdagen førte til et nytt kjæresteforhold. Offline-redaksjonen hadde bakt muffins, laget dikt, og fridde til **readme** under redaksjonenes date. Forholdet ble innlemmet med et kyss mellom redaktørene.

Kryssklåerne

Under Kryssfesten var ikke Online-guttene klåfingret i det hele tatt. Ble de skremt av å bli nevnt i Smått & Nett etter I/O?

«Lett verdt det»

To av Moholt-kjellernes sjefer skal ha hatt en svært hyggelig kveld (og natt) sammen. Ingen vet hvem det var. Bare at den ene var LaBambas avtroppende leder. Og at den andre er fra Omega.

Vår = kjærlighet

Det sies at våren er kjærlighetens årstid. Datajentene i første klasse har tydeligvis forstått dette, da 15,7 % av dem nylig har blitt single, og er klare for nye jaktmarker.

Noen spurter, andre spyr

Karl Ivar var på OL-fest under studentfestivalen Helga på Singsaker. Visstnok var han så full at han brukte seg selv som spybøtte. Kjipt at den fine Swix-drakta hans ble ødelagt.

Sjakktrekk?

Arrkom-Lars Erik skal ha prøvd å sjekke opp lillesøsteren til Magnus Carlsen. Da han ikke vant mot henne i sjakk, bestemte han seg for at det var en god idé å ta på seg en fargerik parykk og slikke henne i øret. Vi skjønner virkelig ikke hvorfor dette ikke ble en innertier.

Bedpres kun for allergikere

Obligatorisk utfylling av «allergier»-feltet skapte mye ergrelse blant abakuler da påmeldinga til Facebooks svært populære bedpres gikk av stabelen. Bedkom-sjefen la ut en passende status i etterkant: «Minner om at Facebook-bedpresen er kun for folk med allergier!».

Buss til besvær

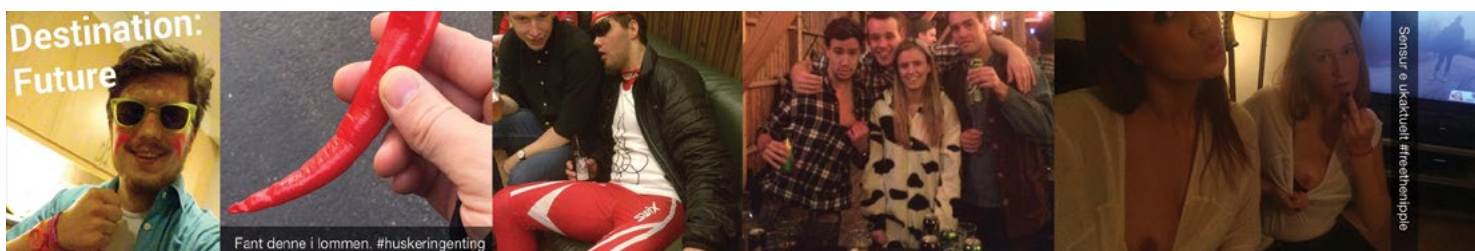
Turen til Studenterhytta tok lengre tid enn planlagt for årets halvingfest. Kjæresten til en av jentene i tredje klasse fikk bussen stoppet for å kunne gå ut og gjøre sitt fornødne. Dette var først etter at bussjåføren hadde forgyeves forsøkt å åpne toalettdøra bak i bussen. Det hjalp heller ikke at bussen litt senere måtte stoppe for å legge kjetting, som tok over en time.

Stress med bedpres

Påtroppende Bedkomleder viser at han lever opp til forventningene sine allerede før han offisielt tiltrer. Da han innså at han ikke kom til å rekke siste buss etter bedpresen han arrangerte, bestemte han seg like gjerne for å tilbringe natten på kontoret da han hadde et komitémøte 08:00 dagen etter.

Dobbeldusch

En kvinnelig abakule er *jätteupptagen* av hygiene. Så opptatt av det at hun like godt sov noen timer i dusjen etter en fuktig kveld på byen. Hun ble vekket midt på natten, liggende naken i dusjen, av naboeene fra underetasjen som lurte på om hun kunne stenge krana. Hun hadde nemlig sovnet oppå sluket, slik at underetasjen også fikk seg en dusj.

Send tips til tips@abakus.no // Vil du ha snap på baksiden? Send snap til **RYKTE!** // readme.abakus.no